

TAHEREH MAFI

TRADUCERE DE SHAUKI AL-GAREEB

DESCĂTUȘEAZĂ-MĂ

Cartea a doua din seria NOUA REPUBLICĂ

LEDA
EDGE

WARNER

1

— Ei bine? Mă întorc încet spre el, sprijinindu-mi un umăr de peretele rece de beton. Simți ceva?

Adam trage aer în piept, încordat.

— Nu știu, omule, spune el. Își bagă mâinile în buzunare și clatină din cap, eliberând o gură de aer. S-ar putea să mai am nevoie de-un minut. Ceva pare în neregulă.

Îl privesc cum își mută greutatea de pe-un picior pe altul în timp ce ochii lui urmăresc fereastra uriașă, evaluând scena austeră de dincolo: Rosabelle Wolff stă așezată pe un scaun de metal, nemișcată, țeapănă ca un par înfipt în pământ, în timp ce tatăl ei înstrăinat, Hugo, încearcă o altă interogare sortită eșecului.

— Rosa! rostește Hugo cu disperare, iar vocea îi devine tot mai ascutită. Te rog... De ce nu vrei să vorbești cu mine...?

Fiecare zi a fost un eșec.

În fiecare zi, panica lui Hugo crește pe măsură ce orele trec, instabilitatea lui emoțională fiind aproape de a friza isteria, în timp ce Rosabelle devine tot mai distantă. L-am încurajat de câteva ori să abandoneze misiunea, dar acum, că a văzut-o din nou după atâția ani de separare, și-a pierdut orice urmă de rațiune. Este disperat după o scânteie

de recunoaștere – un moment de izbăvire – și nu vrea să cedeze. Sperasem că hotărârea lui de a se conecta cu fiica sa ne va oferi un avantaj psihologic extrem de necesar, dar adevărul nefericit e că Hugo a devenit o piedică. Mai rău, ne face să pierdem timpul. În cele mai multe zile, aceste sesiuni se încheie în lacrimi.

Ale lui, nu ale ei.

Fac tot ce pot, în fiecare zi, să mă disociez de durerea lui.

Mai îngrijorător este faptul că n-am reușit să obțin nicio reacție de la Rosabelle de mai bine de-o săptămână. Ochii îi sunt pustii, iar energia, rece. M-am obișnuit atât de mult să fiu pus la pământ de torentul psihic al altor oameni, încât este aproape derutant să mă confrunt cu acest gen de tăcere.

Răspunsul emoțional al lui Rosabelle este inexistent.

În viața mea am mai întâlnit doar o singură persoană a cărei stare emoțională n-o puteam pătrunde – și acum stă chiar lângă mine. Fratele meu vitreg, Adam Kent Anderson. La doar un an diferență, am crescut fără să știm vreodată adevărul unul despre celălalt sau despre familia noastră. Vreme îndelungată, Adam și cu mine am eliminat numele tatălui nostru din viețile noastre; *Anderson* ne dezbinase odată. Tatăl nostru ne asmuțise intenționat unul împotriva celuilalt; de fapt, odată chiar am încercat să ne ucidem reciproc. Dar în ultimul deceniu am învățat să ne revendicăm numele comun, suturându-ne încet la loc. Eu și frații mei, uniți în sfârșit sub același stindard.

Ella a fost cea care a inspirat asta. Ella, care a refuzat să se lase distrusă sau marcată de povestea scrisă odinioară pentru ea. Ea m-a învățat ce este posibil atunci când și-a luat înapoi numele de Juliette.

Lumea o cunoaște drept Juliette Ferrars.

Pentru mine va fi întotdeauna Ella.

Simt o strângere de inimă când mă gândesc la ea, încordându-mă chiar și în timp ce încerc să ignor ciobul de frică ce s-a instalat recent între plămâni mei. O accelerare în sânge urmărește fiecare bătaie neprotejată a inimii mele în aceste zile; propriile-mi sentimente sunt atât de instabile, încât nu-mi pot permite să le trăiesc pe deplin. Gândul de a o pierde pe ea – sau pe copilul nostru nenăscut – este mai mult decât poate duce sufletul meu de hârtie. Chiar și acum simt un tremur iminent care îmi animă corpul și îmi încheștez pumnii laolaltă cu maxilarul, compartimentându-mi viața așa cum o fac întotdeauna.

Așa cum trebuie s-o fac.

— Hei! spune Adam brusc.

Îmi dau seama abia atunci, întâlnindu-i privirea, că mă urmărea.

— Te simți bine?

Minciuna iese repede:

— Da.

— Ești sigur?

Îngrijorarea lui Adam continuă să mă surprindă și să mă dezarmeze, în ciuda consecvenței sale.

— Sunt sigur, îi răspund, întorcându-mă, luptându-mă să reconstruiesc zidurile din mintea mea.

— Hei! spune el din nou. Uită-te la mine o secundă!

Când ridic privirea, simt cum îi crește nivelul de compasiune. Mai mult decât atât, o văd în felul în care îmi studiază fața, apoi îmi scanează trupul, ca și cum ar căuta răni deschise.

— Vrei s-o rog pe Alia să vadă cum se simte Juliette?

Aceste cuvinte îmi provoacă o rană deconcertantă.

N-aveam nici cea mai vagă idee că sunt atât de evident; n-am nicio dorință de a fi compătimit. Totuși, inima începe să-mi bată cu putere, temerile mele amenințând să sângereze dincolo de incinta lor, chiar dacă recunoștința se extinde în mine ca electricitatea statică, furnicându-mă pe sub piele. Acea lamă familiară mă străpunge din nou și nu pot compartimenta suficient de repede; în schimb, mă retrag atât de adânc în mintea mea, încât mă simt distant fizic atunci când spun, pe un ton neutru:

— Nazeera e cu ea acum. Dar mulțumesc!

Adam îmi susține privirea încă o secundă; în cele din urmă, dă din cap.

Odinioară am crezut că e un soldat fără creier.

Îl înțelesesem greșit, în toți acei ani din urmă. De fapt, nu-l puteam citi deloc. Liniștea lui interioară n-a fost niciodată la fel de desăvârșită sau de asurzitoare ca a lui Rosabelle; în schimb, semnalele lui emoționale păreau atât vagi, cât și rigide, iar eu am crezut că am libertatea, ca urmare, să fac tragica presupunere că e un idiot banal. După cum s-a dovedit, Adam are abilitatea neobișnuită de a neutraliza puterile supranaturale ale altora – și își exercitase inconștient o abilitate de a mă bloca. A fost o vreme când nici măcar nu știa cum să deschidă această armură; acum rareori se mai obosește să-și ascundă emoțiile de mine. El numește asta *creștere*.

Eu o numesc gălăgie.

— Deci, spune Adam, pregătind o tranziție. Trage aer în piept în timp ce își întoarce ochii spre interogatoriu. Chiar crezi că fata asta activează un fel de scut?

Mă apropii de fereastră, stând lângă fratele meu. Pe măsură ce ritmul cardiac mi se stabilizează, simt pagerul vibrând în buzunar, fiecare bâzâit fiind ca o împuşcătură în cap. Arunc o privire peste notificări, căutând urgențe și negăsind niciuna pentru moment. În capul meu construiesc schela pentru munca ce va urma: adaug în tăcere lucruri pe lista de sarcini; schițez răspunsuri la întrebări; plănuiesc soluții la probleme; deleg responsabilități; încerc să anticipez următoarea capcană. Toate acestea le voi lăsa deoparte pentru a le gestiona mai târziu.

Acum îi arunc lui Adam o privire fugară.

Credeam că sunt îmbrăcat casual astăzi, renunțând la uniforma standard pentru o jachetă de teren din piele, pantaloni și bocanci; dar Adam redefinește cuvântul „casual”. Poartă o jachetă ușoară cu puf peste un hanorac vechi și o pereche de blugi uzați, cu o barbă de cel puțin o zi umbrindu-i maxilarul. I-ar prinde bine o tunsoare. Adidașii lui sunt zgâriați și uzați, și și-a strâns șireturile atât de tare, încât limba și partea din față a pantofului sunt sufocate, o priveliște care mă dezgustă atât de agresiv, încât trebuie să mă forțez să privesc în altă parte. Îmi învârt verigheta pe deget. Mă costă ceva să nu spun nimic despre încălțăminte lui.

Totuși, în ciuda diferențelor noastre exterioare, împărtășim un moment straniu de aliniere: respirăm în același timp.

— Nu știi dacă este un scut, recunosc eu, întorcându-mi privirea spre Rosabelle.

Se aude un clinchet metalic înfundat în timp ce ea se îndreaptă pe scaun, cătușele lovindu-se între ele, iar

Hugo, care s-a prăbușit la pământ înfrânt, ridică privirea la auzul sunetului.

— Rosa, spune Hugo, cu vocea frântă în timp ce repetă aceleași cuvinte la nesfârșit. Te rog! Trebuie să mă crezi – n-aș fi vrut niciodată să vă părăsesc! M-au forțat să vă părăsesc! Te rog, spune ceva...

Mă uit la Adam, ancorându-mă în încăpere.

— După cum știi deja, îi spun, am descoperit săptămâna trecută că mercenara are abilitatea fără precedent de a muri după bunul plac. Este posibil să-și poată închide mintea ca o extensie a acestei capacități. Dar logica ar insista că, dacă ar fi capabilă de așa ceva, ar fi putut activa această putere mai devreme.

— Și tu nu crezi c-a făcut-o?

— Nu știu, spun din nou, de data aceasta mai încet. N-am avut niciodată probleme în a-i simți emoțiile, ceea ce mă face să presupun pentru moment că acesta este un nou tip de putere – ceva ce n-am mai văzut la ea până acum.

Adam dă din cap, chiar dacă se încruntă.

— Și crezi că eu aș putea s-o dezarmez. Crezi că este ceva ce ea pornește și oprește.

— Nu știu, spun pentru a treia oară. Nu sunt gata încă să renunț la alternative. Dacă descoperi că poți să-i oprești puterea, s-ar putea să-i pot înțelege originile. Încerc să determin dacă asta – orice ar fi asta – este o putere internă, activată din interior, sau o putere externă, generată de la distanță.

— De la distanță? Adam ridică din sprâncene. Adică, tu crezi că Restaurația i-ar fi putut opri cipul din creier?

— Problema este că nu are niciun cip în creier, îi răspund, starea mea întunecându-se când îi întâlnesc privirea. Dacă ar fi avut, ar fi fost mult mai ușor de înțeles. Tot ce știu este că *asta* – fac un semn spre fereastră – nu este starea ei naturală. Știi că este capabilă de emoții intense și activitate cerebrală, dar mintea ei a fost impenetrabilă din momentul încarcerării. Este ceva ce n-am mai întâlnit niciodată.

— Serios? zice Adam, surpriza lui atingând cote maxime. Nici măcar cu mine?

Îl simt ridicând un scut între noi pentru a-și ilustra punctul de vedere, iar șocul lui se liniștește într-o notă de interes plat, anemic.

— Nu, spun eu, întorcându-mi ochii spre deținută. Nici măcar cu tine.

Tăcerea lui Rosabelle este atât de desăvârșită, încât ar putea foarte bine să fie moartă.

Nu poartă nicio expresie pe chip, în ciuda faptului că s-a reunit recent cu tatăl ei după mai bine de 10 ani de separare. Din când în când se mișcă pe scaun, cu mâinile încătușate împreunate la spate, iar zgomotele metalului răsună încet prin cameră. De fiecare dată când se întâmplă asta, Hugo tresare cu o speranță vizibil dureroasă, aproape ținându-și respirația la gândul că ea ar putea în sfârșit să vorbească, dar, în opt zile, fiica lui n-a scos un cuvânt. Dacă n-ar fi clipitul uman al ochilor ei, ridicarea și coborârea pieptului, foirea ocazională în scaun – ar putea fi confundată cu o mașinărie.

Sau cu o fantomă.

E ceva spectral la ea. Este surprinzător de firavă, lipsită de substanță și culoare. Este aproape albă ca porțelanul;

pielea și părul îi sunt lipsite de pigment. Până și ochii îi sunt desaturați – un fel de gri. Totuși, paloarea pielii ei nici nu se compară cu adevărata problemă, care este perceptibilă doar în prezența ei: Rosabelle nu pare să aparțină acestui loc. Emană o rezonanță din altă lume, ca și cum ar fi murit la naștere, dar a fost condamnată la viață.

Să mă uit la ea prea mult timp mă face să mă simt inconfortabil.

Să mă uit la ea prea mult timp mă duce în locuri întunecate. În ea văd nuanțe ale mele și nu-mi place comparația.

— Chiar n-a spus nimic timp de-o săptămână? mă întreabă Adam, vocea coborându-i până la o șoaptă.

— Opt zile, îi răspund, mișcându-mă ușor.

Oboseala începe să-și facă simțită prezența. Îmi apăs podul palmei pe frunte într-o încercare zadarnică de a alunga presiunea care crește.

— Și nu. Niciun cuvânt.

Știu că este capabilă de volatilitate.

Am obținut o imagine clară cu ea când și-a recăpătat prima dată cunoștința la sosirea în Noua Republică. Se simțise atât de rău, încât inima aproape i se oprise; era atât de instabilă, încât vomitase. I-am văzut ochii luminându-i-se de frică; i-am văzut chipul însufletindu-i-se de sentimente; i-am văzut obrajii înroșindu-i-se. Am putut să obțin o reacție de la ea chiar și când zăcea în morgă, proaspăt trezită din morți. Părea să proceseze ceva asemănător cu suferința, dintre toate lucrurile, ceea ce m-a surprins. Ba chiar am apucat s-o simt înainte de încarcerare, când n-a putut să-și ascundă nici șocul, nici sentimentele haotice față de fratele meu mai mic. Am știut că

manevra mea tactică a dat roade când i-am simțit groaza de a se reuni cu tatăl ei; și nu i-am confundat sentimentele atunci.

Ar fi trebuit să vedem rezultate până acum.

Pe neașteptate, îl simt pe Adam cedând în fața unui val de dezamăgire. Își părăsește poziția de lângă fereastră și se prăbușește pe un scaun tare, picioarele de metal scârțâind pe podeaua de beton în timp ce el oftează. Imediat, începe să-i tremure genunchiul. Limbajul corpului său strigă că nu vrea să fie aici, dar eu îi simt de fapt anxietatea crescând, energia agitată adunându-se în cameră ca o furtună. Mă face să fiu neliniștit. Pieptul mi se strânge.

Știu deja ce urmează să spună.

Știu de câteva minute bune. Am încercat să-mi gestionez propria dezamăgire în timp ce așteptam ca el să-mi spună ceea ce acum este evident.

Între timp, arunc o privire la ceas.

Zilele acestea au început să capete un tipar. Hugo a renunțat la orice efort adecvat de interogare în urmă cu vreo 15 minute; acum stă prăbușit de peretele din spate, vizibil distrus. Închid ochii pentru o clipă, încercând să-mi scot din cap durerea lui tot mai acută. Hugo este pe cale să aibă o cădere nervoasă completă, ceea ce se întâmplă de obicei la sfârșitul acestor sesiuni.

— Îmi pare rău, omule! spune Adam în cele din urmă. Mi-aș dori să pot ajuta, dar e ca și cum... Nu știu cum să explic. E ca și cum aș încerca să prind un pește cu mâinile goale. Uneori cred că am ceva, dar apoi dispare, de parcă mi s-a părut. Dacă are vreun fel de putere sau scut ridicat, nu cred că este normal. Nu pot să pun mâna pe el.

Reușesc să încuviințez. Capul îmi bubuie. Vina neînțemeiată a lui Adam mă asaltează.

— Îți mulțumesc că ai venit oricum! răspund. Știu că nu-ți place să te implici în aceste chestiuni.

Adam nu mă contrazice.

De fapt, cuvintele mele par să-i dea permisiunea tacită de a ceda propriului disconfort și, brusc, sunt lovit de greutatea aversiunii sale dezlănțuite.

— E al naibii de sinistru aici, spune el, uitându-se în jurul spațiului închis. Nu știu cum faci asta în fiecare zi.

Există o bruscă intensificare a agoniei lui Hugo și aproape că-mi luxez gâtul încercând să o alung.

— Spui asta, reușesc să îngaim, ca și cum ai crede că-mi face plăcere să fiu aici.

— Nu-ți face? întreabă Adam.

Îi arunc o privire întunecată. El râde.

— Ce? face el, încrucișându-și brațele la piept. Nu e asta, gen, habitatul tău natural? Credeam că-ți place... Adam tresare fizic, metalul scârțâind prin cameră în timp ce se împinge înapoi în scaun, aproape căzând. Iisuse, plânge?

Mă uit la Hugo și mă încordez și mai tare.

— A avut o perioadă grea, îi zic.

— Vrei să spui că face asta în mod regulat?

— În cele mai multe zile.

Mă oțlesc înainte de a atinge fereastra cu degetele pentru a trezi sticla; o listă digitală de comenzi strălucește în verde, suprapusă peste scena de dincolo. Un murmur melodic răsună prin cameră.

— Bună ziua, generale! spune o voce lină, fără trup. Să redau transcrierea?

— Nu acum, răspund eu. Pregătește-te să închei sesiunea! Trimite-i un mesaj lui Samuel! Inițiază protocoalele de securitate pentru transferul prizonierii!

— Da, generale!

— Încarcă transcrierea de astăzi în fișierele mele la terminarea sesiunii. Dar, mai întâi, confirmă că ai notat fiecare sunet și mișcare de la Rosabelle Wolff astăzi.

Un *ping* ritmic.

— Confirmat, generale!

— Transcrierile anterioare notau doar dialogul – sau lipsa acestuia – de la Rosabelle Wolff. Caută prin toate înregistrările anterioare și actualizează transcrierile existente pentru a include sunetul și mișcarea de la Rosabelle oriunde este cazul!

— Da, generale! spune vocea; urmează o pauză, apoi un alt *ping* ritmic: Transcrierile au fost actualizate.

— Crește voltajul cătușelor lui Rosabelle la 75%, continuî eu. Redu-l la 45% când ajunge în siguranță în celula ei.

— Da, generale! Cresc voltajul acum.

Ca de obicei, Rosabelle nu manifestă nicio reacție la creștere.

În opt zile, n-a oferit nicio dovadă că ar simți măcar durerea. Acum, în timp ce cătușele radiază ceea ce știu că este o sarcină electrică uluitoare, ea nici măcar nu trage aer în piept în mod sesizabil. Așteaptă cu răbdare să fie luată, lipsită de viață ca o păpușă.

Maxilarul mi se încleștează.

Dacă totul este un efort strategic din partea ei, sunt forțat să recunosc că este eficient. Încep să-mi pierd răbdarea cu aceste metode. Îmi pierd răbdarea *cu ea*.

Aș fi tentat să trec la o abordare mai puțin umană pentru a provoca o reacție, doar că am fost martor la suficiente excentricități ale ei ca să știu că se poate amorți cumva în fața suferinței, chiar și în timp ce își menține starea de conștiință. Acum câteva săptămâni am tras concluzia că tortura fizică n-ar fi suficientă pentru a o obliga să vorbească. Manipularea psihologică a fost singura mea soluție. Am presupus că slăbiciunea pentru sora ei s-ar traduce într-o slăbiciune pentru tatăl ei. Evident, m-am înșelat. Evident, știe ce face.

Și n-am nicio idee ce plănuiește.

— Voltaj crescut, generale! Sesiunea a fost acum încheiată.

Luminile din camera de interogatoriu devin orbitoare și o alarmă discretă răsună prin spațiu. Hugo rămâne pironit pe podea, cu genunchii la piept ca un copil. Își îngroapă fața în mâini în timp ce ușa se deschide, iar paznicii năvălesc înăuntru.

O altă zi, un alt eșec.

Anxietatea mea crește și mai mult.

N-am nicio îndoială că Rosabelle își așteaptă momentul. Ea, ca și mine, a fost creată de Restaurație. Tiparul nostru a fost construit pe cruzime, conceput special pentru a supraviețui celor mai dure condiții, antrenat să prospere ca prizonier de război. Problema este că n-am mai întâlnit pe cineva chiar ca ea până acum. Nu numai că pare imună la stimulii externi, dar s-a dovedit imună chiar și la tehnologia pe care o avem și care i-ar fi putut opri puterea.

Expunerea ei în fața lui Adam a fost un scenariu de ultimă instanță.

Trag aer în piept încet și egal, în timp ce o bandă de presiune pare să mi se strângă în jurul craniului. Am abilitatea de a simți emoțiile celorlalți, dar mai mare decât atât este abilitatea mea de a folosi orice putere supranaturală latentă. Într-un scenariu normal, aș fi capabil să iau puterea lui Rosabelle și să o folosesc împotriva ei. În schimb, să am de-a face cu ea este ca și cum aș manevra o baterie moartă.

Un alt murmur melodic răsună prin cameră.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, generale?

— Compune un fișier separat, spun eu, evidențiind toate răspunsurile non-verbale ale lui Rosabelle din ultimele opt zile. Vreau o comparație zi de zi.

— Se compune acum, generale!

— Asta-i tot pentru astăzi.

Se aude zgomotul puternic al unei uși de metal în timp ce Rosabelle este escortată în siguranță din cameră. Cu coada ochiului, îl văd pe Adam tresărind. Șterg toate ferestrele de dialog, încheind comunicațiile cu un alt *ping* melodic.

În cele din urmă, șovăind, mă întorc spre Adam.

În tot acest timp, am simțit că se uită fix la mine. I-am simțit admirația tăcută, șovăitoare, confuză.

Mă deranjează.

— E ciudat, întreabă el, zâmbetul lărgindu-i-se în timp ce mă studiază, că tot uit cât de important ești acum?

— Da.

Râde în hohote.

— E mișto că ești atât de umil în privința asta!

— Nu e o chestiune de umilință, spun eu, jignit. Supraveghez toate ramurile armatei în Noua Republică. Ar trebui să faci un efort ca să uiți cu ce mă ocup.

— N-am spus niciodată că uit cu ce te ocupi, precizează el. Doar că îți tot uit titlul.

Mă uit fix la el, nerăbdarea crescând în mine.

— Ce e? spune el. Se tot schimbă. Nu se tot schimbă?

— Nu.

Încruntarea lui Adam se adâncește.

— Dar ai avut câteva schimbări de titlu, nu?

Începe iar să bâțâie din genunchi și privirea mi se oprește pe șireturile lui de neiertat, pe partea din față a adidasului, care e strivită, pe mizeria aia înnodată de trei ori. Bubuitul din capul meu se înrăutățește. Îmi reamintesc să nu spun nimic despre adidașii lui, să-mi păstrez sfaturile nesolicitate pentru mine, când el adaugă:

— Credeam că ești comandant-șef la ceva. Sau șef de stat. Dar robotul tocmai te-a numit general. Cred că e corect să spun că e puțin derutant.

— Nu este derutant, replic eu cu răceală. Juliette este șeful statului. Eu sunt generalul apărării.

— Poți să-mi reamintești cum diferă joburile astea?

— Nu.

— E nou totuși, nu? N-ai fost promovat recent?

— Nu.

Mai închid o serie de notificări primite pe pager, trecând prin cel puțin o duzină de mesaje urgente pentru a arunca o privire la cele câteva evidențiate ca prioritare...

Nimic de raportat. Calmează-te! Doarme.

NU MĂ MAI BĂZĂI NAIBII

Frățioare, cred că James e pe stop

Neconcludent, domnule! Vom avea nevoie de un alt extras din fiolă pentru a rula un nou set de teste

Îmi întind gâtul și strâng pagerul prea tare în pumn, încercând să eliberez tensiunea care îmi radiază prin umeri. Mă lupt să-mi organizez gândurile, dar sunt prea multe lucruri care îmi cer atenția. Mintea mea este ca o lentilă de cameră defectă, care caută focalizarea și eșuează.

Capul îmi este suprasolicitat.

Plânsetele înăbușite ale lui Hugo mă bântuie; ecourile mișcărilor agitate ale lui Rosabelle continuă să foșnească prin memoria mea; bâzâitul slab al luminilor de deasupra îmi agravează durerea de cap; tremurul piciorului lui Adam începe să mă scoată din minți.

Închid ochii. Îi deschid.

Mi-e dor de soția mea!

Vreau să merg acasă.

— O! face Adam, încruntându-se și mai tare. Poate că te confund cu Kenji? Kenji a primit o promovare?

— Acum doi ani, răspund, forțându-mă să fiu prezent. Confuzia lui Adam este palpabilă și enervantă.

— Cineva a primit o promovare totuși, nu? Întrebă el. De ce am impresia că cineva a primit o promovare?

— Poate te gândești la James, spun eu cu răutate, prea tăios. Care a fost recent *retrogradat*.

Adam se lasă pe spate în scaun, cu un picior sprijinit pe genunchi. Bâțându-se.

— Hei, stai... Sunt de partea ta în asta, bine? Sunt la fel de supărat pe James ca și tine.

— Mă îndoiesc de asta.

— Bine, spune el tărăgănat. În fine. Nu e o competiție.

Nu par să pot respira suficient de adânc. Această bubuială din craniul meu este aproape orbitoare. Îmi spun să

revin la centru, să termin această sesiune, să mă concentrez doar pe urgențele din fața mea. *Priorități*. În schimb, mă aud răbufnind:

— Adidașii ăștia îți sunt prea mari!

Adam ridică brusc capul.

— Ce-ai spus?

— Adidașii tăi, repet eu, întorcându-mi ochii spre fereastră.

Hugo stă ca o insectă moartă în colț, adunând praf. Ca de obicei, va trebui să gestionez acest colaps emoțional.

— N-ar trebui să fie nevoie să strângi șireturile atât de tare. Ia-ți o mărime mai mică.

Adam râde, dar nu e amuzat.

— Ăăă, îmi cumpăr singur încălțăminte de multă vreme, omule. Cred că îmi cunosc mărimea la pantofi.

Mă întorc spre el.

— Se pare că nu.

— Ce naiba ai?

— Știu cum ar trebui să se potrivească pantofii, spun eu, chiar dacă îmi doresc să nu fi vorbit.

Nu știi de ce am adus vorba despre asta. Nu știi de ce mai vorbesc încă. Mi-aș dori să pot retrage ce-am spus.

— N-ar trebui să strangulezi șireturile pentru ca pantofii să stea la locul lor. Dacă trebuie să forțezi șireturile așa, înseamnă că ai ales o măsură greșită pentru piciorul tău...

— Știi, spune el, întrerupându-mă, din cauza unor chestii de genul ăsta te urăște lumea. De ce trebuie să-mi ții tu mie lecții despre pantofii mei? Lasă-mă în pula mea să-mi strangulez șireturile dacă așa vreau! De ce-ți pasă?

— Deoarece cuiva trebuie să-i pese! îi dau eu replica. Cineva trebuie să știe că există un mod corect de a face lucrurile. De ce ai alege să faci un lucru greșit când există o cale mai bună? De ce să insiști pe calea ignoranței pur și simplu pentru că este familiară? Și de ce trebuie să folosești vulgarități ca să-ți subliniezi ideea? De câte ori am discutat despre asta?

— Știi ce-mi place la nebunie? spune Adam, încrucișându-și brațele.

Îi pot simți furia crescând acum.

— Îmi place la nebunie când tu, regele suprem al virtuții, îmi dai sfaturi de viață!

Clatin din cap, privind în altă parte.

— De pildă, ai putea să împuști pe cineva în față, continuă Adam, și dacă aș trece pe lângă tine în acel moment exact și aș spune „Sfinte Sisoe, tocmai ai împușcat pe cineva în față!”, te-ai uita la mine de parcă eu aș fi cel care a făcut ceva greșit.

— Împușc oameni doar când o merită! subliniez eu. Totuși, tu simți nevoia să punctezi fiecare a doua propoziție cu un cuvânt vulgar care nu servește decât să te înjosească în acest proces...

— Uau! face el, prefăcându-se uimit. Ar trebui să fii studiat. Nu cred că am mai întâlnit pe cineva mai delirant în viața mea. Exceptându-l poate pe James, și amândoi știm că asta este vina ta!

— Vina mea? mă răstesc eu, îmbătoșându-mă în timp ce mă întorc spre el, și furia îmi radiază prin piept. *Vina mea?*

Adam se strâmbă.

— Da, frate, e vina ta, în pizda mă-sii...

— Dacă situația asta este din vina cuiva, atunci este din a ta! spun eu tăios. Tu l-ai făcut să creadă că e în regulă să nu respecte autoritatea, să trăiască arogant. Tu l-ai făcut să creadă că e în regulă să fie nesăbuit. Tu l-ai făcut să creadă că este acceptabil să vorbească folosind cele mai ieftine cuvinte pe care le are de oferit limbajul...

— *Eu?* Adam pufnește a neîncredere. Își desface picioarele; se apleacă în față; în sfârșit se oprește din bâțâit. Pe bune? Dacă aș fi avut vreo influență asupra puștiului ăluia, l-aș fi împiedicat să se transforme în *tine*...

Tresar fizic.

— Nu seamănă deloc cu mine!

— Seamănă leit cu tine! strigă Adam, ridicând mâinile înainte de a se sălta în picioare. Amândoi ocupați același peisaj delirant! El crede că e un fel de supererou. Crede că poate să umble de colo-colo și să ucidă ticăloși ca să-și câștige existența. Tu l-ai făcut să creadă că ar putea crește pentru a deveni regele întregii lumi, în pula mea...

— N-am făcut așa ceva...

— Mănânci căcat...

— Nici măcar nu mă ascultă vreodată! argumentez eu. Am petrecut zece ani încercând să-l învăț să fie disciplinat și chibzuit, și în schimb s-a dovedit a fi complet de necontrolat...

— Chiar am crezut că o să-i prindă bine, știi? spune Adam. Știam că trecuse prin momente grele. Se vedea că era disperat să demonstreze de ce e capabil. Încă de mic făcea tot felul de tâmpenii periculoase, era mereu la un pas de moarte și mă temeam că o să ajungă să se rănească

dacă nu găsește o cale să-și descarce mânia. Am crezut că antrenamentul lui va fi productiv. Am crezut că măcar va învăța autoapărare cum se cuvine. Am crezut c-o să-i facă viața mai sigură. Am crezut c-o să petreacă câțiva ani scoțându-și chestiile astea din organism și apoi o să-i vină mintea la cap, și în schimb și-a pierdut naibii mințile și s-a îndrăgostit de o psihopată – și totul din cauza ta...

— Tu l-ai cocoloșit! îi dau eu replica. I-ai dat prea multă confirmare pozitivă. L-ai hrănit cu prea multe minciuni despre viață. N-ai vrut să-i fie frică de lume. L-ai făcut să creadă că poate fi orice își dorește dacă doar crede în el însuși...

— A, da? Ei bine, tu l-ai răsfățat, în pizza mă-sii! strigă Adam înapoi. I-ai dat orice a vrut. I-ai oferit un titlu pretențios și prea multă putere. L-ai lăsat să meargă peste tot cu tine. L-ai lăsat să vadă cum se uită oamenii la tine și cum vorbesc cu tine și cum fac pe ei de frică în preajma ta și a adorat fiecare secundă. La naiba, chiar și arată ca tine...

— Nu e vina mea, spun eu, vocea ridicându-mi-se periculos, că James a decis să ia bogăția de cunoștințe pe care i-am dat-o și să o folosească pentru a lua decizii proaste...

— Cu siguranță nu este naibii vina mea...

— Ba da, este...

— Ba nu, nu este...

— *Tu i-ai făcut asta!* rostim amândoi în același timp.